

Cazul 23 - Decizia de eligibilitate a recursului Cupa Davis 2015

Cuvinte cheie

Naționalitate; Articolul 49; Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE); Restricție nejustificabilă; Eligibilitate; Excepții; Activitatea economică; Selecția corectă a sportivilor

Rezumat

Jucătorul G, împreună cu Asociația de tenis de câmp (LTA), au contestat o decizie a Federației Internaționale de Tenis („ITF”) de a nu acorda jucătorului G dreptul de a fi beneficia de o excepție de la criteriile de eligibilitate pentru a putea reprezenta Marea Britanie în Cupa Davis din 2015. Problema a fost sesizată Tribunalului Independent ITF pentru a lua o decizie.

Context

Jucătorul G s-a născut în Țara A și a reprezentat-o în Cupa Davis 2010, 2011, 2012 și 2013. În decembrie 2014, sportivul a solicitat obținerea cetățeniei britanice, care a fost aprobată în martie 2015. În perioada respectivă, ITF a modificat și criteriile de eligibilitate pentru a concura la Cupa Mondială Davis din 2015.

Condițiile de eligibilitate erau reglementate anterior de Regulamentul 34 (a) din Regulamentul Cupei Davis, dar au fost înlocuite de Regulamentul 35, care a devenit efectiv pentru competiția din 2015 în Cupa Davis. Regulamentul 35 a aplicat „regula unei singure țări”. Această regulă a împiedicat sportivii să concureze în Cupa Davis dacă au reprezentat deja o națiune la nivel internațional în jocurile de seniori ca profesioniști.

Constatând că au fost modificate regulile de eligibilitate privind participarea la Cupa Davis, LTA a solicitat aprobarea unei excepții în numele jucătorului G, în conformitate cu Regulamentul 35 litera (d). Cu toate acestea, sportivului nu i s-a acordat dreptul de a deveni eligibil pentru a reprezenta Marea Britanie în Cupa Davis din 2015.

Motivarea și decizia tribunalului

Jucătorul G și LTA au atacat decizia pe baza faptului că punerea în aplicare a noii reguli și decizia de a nu acorda o excepție de la criteriile de eligibilitate au fost ilegale. Aceștia au argumentat astfel:

i) efectul combinat a constituit o restricție nejustificabilă asupra libertății sportivului de a-și stabili domiciliul, care are efect direct în temeiul articolului 49 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene („TFUE”);

ii) chiar dacă Regulamentul 35 este justificabil, iar sportivul este exceptat de la efectul acestuia, el este discriminatoriu și disproporționat și

iii) în consecință, decizia de a nu acorda sportivului o scutire a fost nedreaptă și / sau irațională. În urma comportamentului ilegal, sportivul a mai afirmat că a suferit pierderi financiare directe.

ITF a susținut că:

i) articolul 49 din TFUE nu se aplică în acest caz. Regulamentul 35 constituie o regulă sau o practică justificată în contextul Cupei Davis din alte motive decât cele natură economică;

ii) Regulamentul 35 nu constituie o restricție în sensul articolului 49, deoarece este o regulă de selecție pentru Cupa Davis și este aferent doar turneului;

iii) Regulamentul 35 este justificat în mod obiectiv și legal, întrucât este proporțional cu un obiectiv legitim;

iv) nu există nicio încălcare a corectitudinii procedurale / așteptării legitime de a lua decizia de a nu acorda sportivului o excepție de la regulă; și

v) cererea sportivului pentru daune nu este justificată pentru încălcările articolului 49.

Tribunalul a menționat că, în timp ce sportul poate constitui o activitate economică și că reprezentarea echipei Marii Britanii în Cupa Davis are o latură economică substanțială, nu orice regulă referitoare la o activitate sportivă este afectată de TFUE. În acest caz, s-a constatat că, deoarece Regulamentul 35 este o regulă bazată pe schimbarea naționalității, acesta se încadra în articolul 49.

Tribunalul a analizat a) aplicabilitatea articolului 49 și a considerat că depinde de domeniul de aplicare al „excepției sportive”, statuate prin practica bazată pe cazul Donà [1976] ECR 1933 și b) dacă natura și contextul Cupei Davis și ale Regulamentului 35 îndeplineau această excepție.

Ulterior, Tribunalul a evaluat Regulamentul 35 și a analizat dacă regula era corectă în raport cu obiectivul propus, punând accent pe aprecierea ilegalității faptului că regula sau excepția de la regulă puteau fi considerate ilegale. Tribunalul a concluzionat că, deși Regulamentul 35 are efectul de a restrânge circulația persoanelor, el nu a fost ilegal deoarece nu a dat naștere unei interdicții absolute și a recunoscut că ar putea exista cazuri în care ar trebui să se acorde o excepție pentru sportivi în temeiul Regulamentului 35 litera (d).

Din motivele de mai sus, Tribunalul a respins contestația. Cu toate acestea, sportivul putea face o cerere suplimentară pentru a abține derogarea în timp util.

Concluzii (Învățămintele)

Organele de conducere intră în sfera de aplicare a articolului 49 din TFUE atunci când adoptă reguli care vizează reglementarea sportului profesionist, cu excepția cazului în care se aplică principiul „excepției” (de exemplu, reguli care exclud jucătorii străini din motive non-economice și care protejează doar interesele sportive)

Dacă articolul 49 din TFUE se aplică, există o întrebare secundară cu privire la legalitatea restricției. Se pune întrebarea dacă restricția era proporțională cu obiectivul propus și justificată din punct de vedere obiectiv. Existența unor dispoziții pentru ca sportivilor să li se acorde derogări de la aplicarea justificată a regulilor în cazuri individuale este factor convingător pentru faptul că regula este proporțională cu scopul propus.